

VZKŘÍŠENÍ

ZPRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 70 – září 2006

Milí farníci,

vítám vás po dovolených a po prázdninách. Dobře prožitý odpočinek je zásadní součástí našeho života a prospívá tělu i duchu. Nyní se opět dáme do práce. Školní rok je vždy šancí k novému prohloubení cesty za naším Pánem.

Co tomu slouží?

Především odvaha osobně se rozhodnout něco pro svůj duchovní život udělat. Během prázdnin se konalo celostátní setkání animátorů, ze kterého odjížděli mladí právě s konkrétním rozhodnutím, co nového vnesou do svého života. Může to znamenat, že se rozhodneme vstát dříve a pomodlit se. Jistě je vhodné přečíst si nově vydané Kompendium Katechismu katolické církve.

Ale nezapomeňme ani na důležitost společné modlitby mezi manželi a v rodině. „*Rodina, která se v jednotě modlí, zůstává sjednocena,*“ napsal papež Jan Pavel II. a pokračoval: „*Mnohé problémy současných rodin plynou ze vzrůstajících těžkostí s komunikací. Rodiny nedokáží být pospolu a řídké příležitosti, kdy se tak stane, jsou nejednou pohlceny sledováním televizní obrazovky. Návrat k recitaci růžence v rodinách znamená vložit do každodenního života velmi odlišné obrazy, totiž obrazy tajemství spásy: obraz Vykupitele a obraz jeho Nejsvětější Matky. Ježíš je středem pozornosti, sdílejí se s ním radosti i bolesti, do jeho rukou jsou vkládány potřeby a plány, od něj je čerpána naděje a síla k dalšímu putování.*“

Pomocí na naší duchovní cestě mají být i nejrůznější aktivity v naší farnosti, kterých je celá řada.

Milé sestry a milí bratři,
chopme se příležitosti rozhodnout se prožít něco nového s naším Pánem.
Nebojme se investovat čas, energii a schopnosti do rozvoje naší duše.

Všem vám děkuji za to, co vložíte do společného díla. Každý má své místo,
jeden jako druhý může být pro ostatní užitečný. Očekávám vaše nápady a
podanou ruku.

Vydejme se tedy s důvěrou, že nás Pán povede.

Boží požehnání vyprošuje

P. Jenda Balík

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

Paní Churaňová rozvázala pracovní poměr

Po mnoha letech odešla na vlastní žádost paní Lucie Churaňová z naší farnosti,
kde zastávala funkci sakristiánky. Zde je její dopis: „Milí farníci, k 1. září
odcházím z funkce kostelnice této farnosti. Výpověď jsem podala ze
zdravotních důvodů, nikoli pro nedorozumění s panem farářem nebo s jinými
duchovními osobami. Tímto děkuji všem, kteří mi v době, kdy jsem zde
pracovala, pomáhali a se mnou spolupracovali.“

Paní Churaňová si nepřála veřejné rozloučení. Proto jsem jí poděkoval za nás
všechny a daroval jí malý dar za naši farnost.

Paní Lucie byla důležitým člověkem v pozadí mnoha aktivit naší farnosti.
Velice ji za vše, co vykonala děkuji. Zvláště ji vyjadřuji vděčnost za pomoc,
kterou mi poskytla, když jsem se s naší farností seznamoval.

Po jejím odchodu vzniká ve farnosti velká mezera. Vždyť ona nejen
připravovala na mše svaté, otvírala a zavírala kostel, ale prala kostelní prádlo,
dbala o květinovou výzdobu, uklízela, vypomáhala s farní kanceláří a
ekonomickými záležitostmi, jednala s lidmi, kteří potřebovali nějaké
administrativní záležitosti, starala se o údržbu objektu. Celkem tedy
vykonávala nesmírně důležité funkce.

Jak budeme řešit nastalou situaci?

Najde se někdo další, kdo by za malý plat byl ochotný takto sloužit naší
farnosti? Pokud ne, najde se více dobrovolníků, kteří budou zdarma vykonávat
tyto služby pro naše společenství? Např. jeden se bude starat o květiny, druhý
zase o něco jiného. Budu vděčný za vaše nabídky a návrhy.

P. Jenda

► Koncem prázdnin vyšlo v české verzi **Kompendium Katechismu katolické církve**, které papež Benedikt vydal před rokem. Zakoupit si ho můžete v sakristii.

► **P. Balík zve všechny mladé přibližně od 13 do 17 let na setkávání**, která se budou konat v neděli večer po mši svaté. Zahajujeme v neděli 24. září.

► **WWW.FARNOSTSTRASNICE.CZ**

Naše farní internetové stránky získaly v soutěži farních webových stránek první místo. Děkujeme jejich tvůrcům Ondřejovi Hlaváčovi, Heleně Bartákové a Pavlovi Mocovi za velkou práci. Zveme všechny farníky k jejich využívání. Mohou se stát vhodnou informační sítí.

► Jak bývá zvykem, všechny zveme **do Staré Boleslavi na národní Svatováclavskou pout' 28. září**. Mše svatá se koná v 10 hod. Mladí budou putovat pěšky spolu s mladými pražské arcidiecéze.

► **Rodiny s dětmi zveme na „Podzimní víkend rodin“ a to od čtvrtka 28. září do neděle 1. října**. Vhodné na vzájemné poznání se. Koná se v Podsedicích u Lovosic na statku. Cena za objekt na celý víkend se rozpočítá mezi účastníky. Podrobnější informace u Lídy nebo P. Petera. Zájemci se mohou hlásit v sakristii.

► **Kurz přirozeného plánování rodičovství** vedený manželi Prentisovými z Ligy pár páru (www.lpp.cz) začíná ve čtvrtek 19. 10. od 19.00. Kurz je vhodný především pro snoubence a manželské páry. Vždy je třeba, aby se účastnil muž i žena. Tento dobře propracovaný metodický postup vyučování obsahuje 4 setkání po 2,5 hodinách většinou v měsíčních intervalech. Cena je 300 Kč a zahrnuje všechny učebnice.

► **„ZDRAVÍ“** bude tentokrát téma **přednášky MUDr. Zdeňka Susy**, jež se bude konat 11. listopadu ve 14.30 hod ve farním sále. Po jejím ukončení bude, jako obvykle, připraveno menší pohoštění pro seniory naší farnosti. Srdečně vás zve Farní charita Strašnice

► **Hledáme nástupce do funkce ředitele zdejší charity**, který by mne vystřídal od 1.1.2007. případní zájemci necht' se přihlásit u P. Balíka. Eventuelní dotazy ráda zodpovím na tel. č. 732 813 248 (po 25. září). Děkuji vám – ing. Ludmila Tylová, ředitelka FCH Strašnice

► V závěru slavnostní poutní bohoslužby **na Velehradě 5.7. obdržel pan Bohuslav Korejs „Děkovné uznání České biskupské konference“**. Srdečně blahopřejeme.

► **Maminky** se mohou setkávat během výuky náboženství jak v pondělí, tak i v úterý.

► K setkávání mají příležitost i **senioři**. V minulém týdnu se konalo jejich první společné dopoledne.

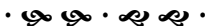
► **Knihovna** je opět v provozu. Vybrané knížky si můžete vypůjčit i v kavárničce.

► Všichni jsme zváni po dopoledních nedělních mších **do kavárničky**. Je to vhodná příležitost k tomu, abychom se více mezi sebou poznávali.

► **Při nedělních kázáních** uslyšíme nejprve o Kompendiu Katechismu katolické církve a o encyklice papeže Benedikta „Bůh je láska“. Přednášky a kázání P. Balíka na přelomu listopadu a prosince se budou týkat liturgie mše svaté.

► Během podzimu také začne **BIBLIODRAMA** pod vedením paní Strupkové.

► **Večerní nedělní bohoslužby** budou doprovázeny hudebními skupinami různých žánrů. Otec Jenda věří, že to bude pro všechny přínosem, a že toto otevření se rocku, gospelům a dalším přijmete, vždyť v kostele má místo hudba nejen klasická.

BLAHOPŘEJEME VŠEM TVŮRČŮM FARNÍCH INTERNETOVÝCH STRÁNEK!

V polovině letošního srpna získala prezentace naší farnosti na internetu skvěle první místo v soutěži Katolického týdeníku o nejlepší farní webové stránky!

Soutěže se zúčastnilo z celé republiky celkem 69 farností, hodnoceno bylo na 70 různých kritérií, zejména řada technických funkcí webu. Z celkem 70 možných bodů jsme dosáhli 64 plus 1 zvláštní bonusový bod, farnost Židenice v Brně měla celkem 60 + 2 bonusy a farnost v Praze-Kobyliších 58 + 1 bonusový bod.

Z výsledků soutěže, které jsou zveřejněny na www.katyd.cz, vyplývá, že je stále co zlepšovat. Nejnížší hodnocení jsme dostali v kategorii, kde se zkoumalo využívání odkazů, rozcestníků, hyperlinků, nevyužíváme zatím liturgický kalendář ani texty nedělních bohoslužeb z Pastoračního střediska ČBK. Takže v této kategorii jsme ztratili 3 body. Samozřejmě některé farnosti jsou tady před námi, např.: <http://zidenice.farnost.cz>, nebo velice vtipně pojaté stránky farnosti od Panny Marie Sněžné v Praze 1 - www.pms.ofm.cz

Nižší bodování přinesla také kategorie, kde byla hodnocena nápaditost, s níž využíváme technické možnosti webu - nepoužíváme například tzv. kontaktní formulář (možnost kontaktování pana faráře nebo jiné osoby bez použití vlastního mailu), web není zatím ani zčásti obhospodařován tzv. redakčním systémem. To všechno by bylo hodnoceno jako přínos, ale nikdo není dokonalý, proto zde jsme se museli spokojit jen s 8 body. Náročné technické požadavky ovšem stoprocentně nesplnila žádná z přihlášených farností. Někteří nás však i zde předčí (např. <http://www.farnost-zizkov.net/> nebo <http://www.terezicka.org/>).

Nejvyšším počtem bodů byl hodnocen obsah našeho webu, jeho struktura, aktuálnost a zajímavost informací, vzhled, grafika, umělecké ztvárnění, i evangelizačně-pastorační výpověď. Bonusový bod navíc jsme získali za mimořádně krásnou grafiku a nápadité umělecké zpracování webu.

Máme tedy radost, že jsme jednou skutečně první! Gratulujeme a děkujeme Heleně Bartákové, Ondřeji Hlaváčovi (a vztaženo k následujícímu rozhovoru s Ondřejem i Martině Hlaváčové:-)), Pavlu Mocovi, i všem dalším, kteří se na výstavbě webu podílejí. Přejeme tvůrcům, ať stránky bezchybně slouží farníkům ke všeobecné spokojenosti a hlavně k oslavě Boží.

-za redakci Honza Vrkoč-

SPOLEČNOST SV. VINCENCE Z PAULY V ČR A NAŠE FARNOST

Jistě si účastníci vzpomenu na naši první pouť se Společností sv. Vincence z Pauly - byla do Staré Boleslavi. Přivítal nás tam srdečně pan kanovník P. Antonín Šesták, přednesl v kostele sv. Kosmy a Damiána zajímavou přednášku o době sv. Václava a o historii boleslavských chrámů. V kryptě kostela jsme si zazpívali Svatováclavský chorál a odpoledne po požehnání jsme uctili Paladium Země České. P. Šesták, který nás po celou pouť provázel, letos zemřel. Byl to vzácný člověk, věnujte mu vzpomínku ve svých modlitbách.

Letos se vincentinské pouti do mariánského poutního místa Luže zúčastnilo 15 našich farníků.

Jako každý rok, i v letošním (školním) roce jsme prostřednictvím Společnosti sv. Vincence z Pauly přispěli na misie, zejména na leprosaria v Africe a v Indii. Naše farnost odevzdala: 20 obvazů, 28 brýlí, 18 skel do brýlí a 70 známek. V této činnosti již nemůžeme v příštím roce pokračovat, protože pražské vedení Společnosti nemůže pro vážná onemocnění a i pro stáří členů již zajišťovat odesílání darů do ciziny. Tato činnost přejde na některou z mimopražských konferencí, které mají mladší a aktivní členy.

Všem obětavým pletačkám, dávkyním přize, brýlí i známek „Zaplat' Pán Bůh“

JaN

Program farnosti ve školním roce 2006 - 2007

Svatost smíření a osobní rozhovor s knězem

hodinu přede mší a také dle domluvy s knězem

Návštěva nemocných - dle domluvy s knězem

Náboženství dětí

- 1. třída - pondělí 16.00
- předškolní - úterý 16.00
- 2. a 3. třída - úterý 16.00
- 4. a 5. třída - středa 16.00
- 6. až 8. třída - čtvrtek 16.00

mládež (kolem 20 let) - úterý 19.00

mládež (13 - 17 let) - neděle po večerní mši svaté

Dospělá mládež (Lectio Divina) - sobota 20.00 (jednou v měsíci)

Ministranti - jednou v měsíci

Katechumeni (příprava dospělých na křest) - pondělí 19.00 a dle dohody

Setkávání seniorů - úterý dopoledne, od září.

Mateřské centrum - středa od 9.30

Příprava na biřmování dospělých - jednou za 14 dní středa 17.30

Příprava dětí k prvnímu svatému přijímání - kromě výuky náboženství

začne kurz na jaře (pátek odpoledne děti i rodiče)

Příprava na svátost manželství - dle domluvy, nutné včasné dojednání

Křest dětí - příprava a termín dle dohody s knězem

Živý růženec - první pondělí v měsíci po mši svaté

Adorace - třetí pátek v měsíci po mši svaté

Modlitební skupinky žen - pondělí a čtvrtek po mši svaté

Knihovna - středa 16.45 - 17.45 a neděle 10.00 - 11.00

Sport (floorball) - sobota 15.00

Farní kavárna - neděle od 8.00 do 12.30

Kytarová skupina Kalokaghatia - zkouška neděle 9.15, hrají při dětské

Chrámový sbor Cantus amici - zkouška pondělí 19.30

Plánované výjezdové akce:

Podzimní prázdniny pro mladé v Příchovicích: 25. - 29.10.

Adventní duchovní obnova pro mladé: 8. - 10.12.

Vánoční duchovně - sportovní pobyt na horách s možností prožít Silvestr - od 26.12. v Příchovicích

Zimní lyžování pro mladé: 1. - 4. 2. 2007

Jarní prázdniny pro děti na Mariánské v Krušných horách: 17. 2. - 24. 2. 2007

Jarní prázdniny pro mladé od 16.2. do 23.2. 2007 ve Španieľ Dolině na Slovensku.

● Z FARNÍ KRONIKY

DĚTSKÝ DEN

V neděli 11. června se celá naše rodina zúčastnila Dětského dne. Dětem se to moc líbilo, Mařenka se hned ptala, kdy to bude zase příště.

Takto naše čtyřletá Mařenka doma popsala Dětský den:

„Nejdřív jsme přišli. Pak jsem kreslila to bludiště. Pak jsem kreslila tu hlavu lva na sklíčko. Pak jsem dělala bobříka. Pak jsem skákala. Pak jsem šla na flétničky, kde jsem měla klobouček na očičkách. Pak jsem dělala trakaře, podležala jsem, házela jsem s míčem. Pak jsem střílela. Pak jsem odpovídala Peterovi na otázky. Pak jsem si vzala tužku, pak jsem si vzala malej sešitek a hračku. Pak si to dál nepamatuju.“

Děkujeme všem, kteří Dětský den připravovali

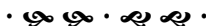
Beránkovi

ŠUMAVA 2006.

Na kola jsme odjížděli v sobotu 1.7.2006. Výpravy se zúčastnilo 15 dětí, pan farář Jenda Balík, Lída Buriánová a jáhen Pavel Reumann. Sraz byl na Hlavním nádraží. Odtamtud nám jel v 7.45 hodin rychlík. Jeli jsme přibližně 3 hodiny až do Českých Budějovic. Tam jsme přestoupili do jiného vlaku, který nás za dvě hodiny dovezl až na Horní Planou. Tam jsme nasedli na kola a jeli jsme do místního kempu v Nové Peci. Postavili jsme si stany, v plánu bylo, že tam zůstaneme 2 noci. Budíček byl každý den v 8.00 hodin. Následovala rozsvička, snídaně a ranní hygiena. Každý den jsme ujeli 30-50 kilometrů. Za celý týden jsme měli v nohách 307 kilometrů. Navštívili jsme a posléze také opustili 5 kempů: Novou Pec, ve které jsme strávili 2 noci, u Soumarského mostu a v Zahrádkách po 1 noci, v Antýglu 2 noci a nakonec v Železné Rudě 1 noc. Každý den jsme si vyjeli na pěkný výlet. K nejhezčím patřil výlet na Plešné jezero, k jezeru Laka, na Tří-jezerní slať, výšlap na Poledník, kde jsme navštívili rozhlednu, a spousta dalších. Bylo to tam super až na ty kopce....To víte ŠUMAVA!!!! V sobotu 8.7.2006 k večeru jsme přijeli zpět na Hlavní nádraží. Tam na nás čekali naši rodiče. Celý týden bylo moc hezké počasí. A díky Bohu se nikomu nic zlého nestalo.

Martin Kamarád

ROHÁČE 2006

Na cestu na Slovensko jsme vyrazili v pátek, právě když se po týdnech vedra ochladilo a zapršelo. Snad až příliš jasné slunce nahradily mraky a horké dny vystřídalo chladnější a o poznání mokřejší počasí, které s přestávkami vydrželo až do konce výletu. Cesta vlakem byla poznamenána obsazením kupé, ale jen bláhově se chtěli hezky vyspat. Po půldnu putování jsme se rychlíkem, lokálkou a autobusem dostali do osady Zuberec, která byla zasazena pod svahy Roháčů, a ve které jsme měli bydlet. Ubytování jsme byli,

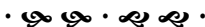
bohudík, ve zděném domě. V něm spala hezčí polovina naší výpravy a pár šťastlivců z té chlapecké.

Hned první den jsme se vydali na malou procházku k plesům, která byla již v úctyhodné nadmořské výšce. Další dny následovaly procházky k nejvyšším vrcholům Roháčů, odkud byl krásný rozhled po kraji kolem. Tam se putovalo mezi holými skalami a občas námi oťrásl pohled do strže dolů, nicméně jsme vše zvládli jen s ojedinělými puchýři.

Duchovní náplní nám bylo jednak čtení z knihy Soudců o Gedeonovi při našich mších a jednak uvědomění si krás přírody, kterou jsme procházeli, toho, že ji Bůh stvořil pro nás takovou jaká je, čistou a že si jí máme vážit, těšit se z ní a respektovat ji.

Celková atmosféra byla výborná, sešli se zde dobří lidé a doufám, že se brzy sejdeme znovu.

Martin Váňa

NA TÁBOŘE V NĚMECKU

V polovině prázdnin se uskutečnila výměnná akce naší farnosti s partnerskou farností v Lappersdorfu. Byli jsme pozváni k účasti na stanovém táboře jejich mládeže. Tábor byl pro děti a mládež ve věku přibližně od 8 do 21 let. Z naší strany se zúčastnily 3 děti a já jako doprovod, Němců bylo okolo 80.

V Regensburgu, kam jsme cestovali vlakem, si nás vyzvedl zástupce Lappersdorfské farnosti pan Kappel, který je dlouholetým pilířem spolupráce našich farností, a odvezl nás na místo tábora asi 30 km od Regensburgu.

V táboře jsme byli vřele přijati a rozděleni do stanů. Spalo se ve velkých vojenských stanech, které byly rozděleny podle věku. Tábořiště bylo obklopeno přírodou a dojem kazily jen auta a TOI-TOI budky.

Plně jsme se účastnili programu, který se mimo jiné skládal i z návštěvy bazénu, noční stezky odvahy, nočních hlídek včetně přepadů a na závěr polní mše. Program však nebyl příliš intenzivní, takže děti měly dost času na sportovní a jiné vyžití dle vlastního výběru.

Po pěti dnech se nám s našimi novými přáteli velmi těžko loučilo, ale nezbylo nám než vyrazit zpět směrem domů.

Filip Vachula

FARNÍ TÁBOR JITRAVA 2006

Dvacátého prvního srpna jsme nastoupili do vlaku a vyrazili směr Jitrava. Cestou se všichni tiše a družně bavili, takže vedoucí tým ve složení Jan, Lída, Vojta Smolka, Vojčeš, Jana, Radka a Maruška vůbec nemusel zasahovat do průběhu vlakových radovánek. Když jsme vystoupili z vlaku, čekal nás ještě menší pochod na faru, kde jsme se měli ubytovat. Cestou jsme

minuli několik objektů velmi lákavých k přespání, ale fara na konci byla přeci jenom nejlepší a navíc domluvená. Tam se k nám taky připojil zbytek vedoucích (Honza a Martin) a taky Martin Kamarád, jemuž zraněná noha nedovolila cestu vlakem a následný pochod, takže byl dovezen autem.

Ještě to odpoledne jsme byli rozřazeni do družstev a podnikli jsme první „putovní hru“. Ta spočívala v hledání kousků rozstříhaného obrázku sv. Pavla, jenž se záhy stal naším průvodcem a ochráncem po celý tábor. Večer při „dušestravě“ jsme začali sledovat jeho život. Předtím nám však bylo sděleno, že nejsme rozřazeni v žádných družstvech, společenstvích, či snad dokonce společenstvech. Jsme církevní obce a naši vedoucí (Martin Pilát, Ondřej Kácha, Jan Barták, Hugo Kafka, Kryštof Misař a já) jsou starší těchto obcí. Jména obcí byla taktéž vybrána z doby sv. Pavla; Kolosy, Soluň, Galácie, Korint, Efez a Filipy. A druhý den se naplno rozjela soutěž.

Řinkotem dvou poklic od hrnců nás Jan vyrval ze spánku a oznámil nám veselou novinu-rozcvička za deset minut. Po zajímavé a příjemné rozcvičce následovala ranní očista, snídaně a dopolední putovní hra. Ta spočívala v tom, že se naše obce hledaly po lese a potom co nejrychleji utíkaly na faru. Během tohoto jsme zažili nepříjemný incident se sršni. Před putovní hrou byla menší nebodovaná hra, při které každý vlastnil injekční stříkačku, a kolem nás stály velké nádoby s vodou. Netřeba dodávat, o čem hra byla.

Odpoledne byl výlet ke Sloním kamenům. U těchto krásných skal nás ale zastihl déšť a když jsme se schovali do jedné soutěsky, proměnil se v potok pod našima nohama. (Díky hrázím jsme se neutopili a výlet mohl pokračovat.)

Ve středu byla putovní hra na malém prostoru fary a okolí, rozdělená na několik disciplín podle zásad kalokaghatie. Boje s duchy, kimovka, cesta pro slepce, a mnoho dalšího, to vše dávalo dohromady komplexní putovní hru, kterou jsme získali několik dalších stránek do Pavlova listu adresovaného nám, kteréžto stránky nahrazovaly body a jako platidlo se používaly denáry, asy, didrachmy a tetradrachmy. Po obědě byl výlet do Kryštofova údolí, kde stojí jediný celodřevěný kostel ve střední Evropě.

Čtvrtek byl jeden z nejzajímavějších dnů, jelikož nebyla putovní hra a místo toho se šlo na „Misijní výlet“. Při tomto výletě jsme potkali několik menších pohraničních bunkrů, tzv. „řopíků“ a také jsme vylezli na skály, které byly sice velké, ale jejich jméno bohužel neznám. Cestou jsme také hledali předem připravené kartičky s citáty z písma, každá obec ve svojí barvě. Dohromady jich bylo Dvacet jedna. Cestou také mohli dobrovolníci z řad prváků a druháků podstoupit slepotu po vzoru Pavla. Jiní lidé je vedli do Damašku k Ananiášovi, který jim sňal slepotu z očí. Potom Jan sloužil mši a zamířili jsme k Jitřavě. V Jitřavě se bezprostředně po výletě konal misijní běh. Přežili (a peníze si vydělali) jen ti nejsilnější, neboť misijní běh je věc krajně vysilující.

V pátek přšelo. Za tímto stručným sdělením se skrývá spousta vody a také to, že nebyla putovní hra a ni rozcvička. Zato nás svou návštěvou potěšil pan farář. Po dopoledním zpovídání se odpoledne udělalo hezky, takže jsme vyrazili společně i s panem farářem na výlet. Nejdřív na zámek Lemberk, kde jsme byly provedeni místnostmi, z nichž každá reprezentovala určitou dobu. Tak jsme prošli od gotiky až snad kamsi do rokoka. Po Lemberku jsme navštívili dominikánský klášter a nádhernou kapli, pod níž je pohřbena svatá Zdislava.

U jejího hrobu jsme se pomodlili a pak jsme vyrazili na dlouho očekávané nákupy.

Sobotní dopolední putovní hra bylo jakési Riskuj!, ve kterém jsme soutěžili se znalostmi z Lemberka. Po Riskuj! Následovala slepota pro starší část účastníků tábora. To byla velká legrace, při níž nás Hugo zasněžil do tajů hry „Matka Sardel“. Slepí jsme zůstali asi tak do dvou hodin, to znamená i přes oběd. Pak nám sňali šátky a večer jsme vyfasovali tetradrachmu jako odměnu. Odpolední putovní hra měla dvě části – sdělování si zprávy bez jakýchkoli vokálních projevů a namaskovávání vybraného člena družiny tak, aby ho ostatní nepoznali. Pak jsme vyrazili do lesa a stavěli stany z přírodnin. Každý stan měl být funkční, hezký, pevný a samozřejmě, hojná křesťanská tematika byla nutností. Tím ale zajímavosti dne nekončily. Před večerí ještě proběhla dražba obrazů, namalovaných nedávno. Tyto obrazy se měly stát výzdobou svatopavelského kostela, který jsme ale nestačili postavit.

V neděli ráno nebyla rozcvička, což nám bylo hrozně líto. V devět hodin začala mše v místním kostele, kterou samozřejmě sloužil Jan. Mše skončila bez větších pohrom a to i přesto, že jsme ministrovali my. Před obědem jsme si vyzkoušeli Pavlův kazatelský úděl, když jsme kázali na Areopagu. Za to jsme samozřejmě obdrželi nějaký ten denár. Odpoledne byl výlet na hrad Raimund, ze kterého vlastně zbyla jen jedna zeď na kopci, i když kolem bylo stále znát staré fortifikační systémy. Na Raimundě jsme opět hledali papírky s citáty z písma, tentokrát na strmé stráni plné kamenů, které vytvářely zajímavé laviny... Nakonec to ale všichni přežili a ve zdraví se vrátili na faru. Cestou pro ukřácení času Vojčeš s Radkou zfanatizovali masy menších dětí ke zpívání lidových písní z celé české kotliny, a když jim i ty došly, i ze Slovenska a jiných cizích krajín. V noci se konala další putovní hra, při které jsme dávali dohromady slova básně recitované po slokách pěti vedoucími, pardon, příslušníky Římské obce. Báseň jsme dohromady složili a později ji také několik lidí zrapovalo.

Pondělní putovní hra byla velmi akční. Každá obec šla někam do lesa zahrabat či jinak schovat lžici a k ní viditelně přidala papírek svojí barvy. Jenže aby ho jiná obec vůbec mohla najít, vyslala s tou schovávající obcí zvěda, který měl však zavázané oči, a ty mu byly rozvázány až když už byla

lžíce ukryta a on měl pouze třicet vteřin na zorientování se v lese, aby pak mohl navigovat svou obec. Některé obce lžíci schovaly skutečně chytře, jiné se zase spoléhaly na tělesnou slabost svých protivníků a lžíci zavalily kamenem. Ten byl ale záhy odvalen, a kámen odvalivší obec získala první místo. Odpoledne jsme zakusili další z pozemských strastí Pavlova životavěznění. Zde proti sobě na louce stála dvě družstva, každé disponující vězením, ve kterém byl vybraný člen té druhé obce. Jeho přátelé se ho snažili osvobodit vběhnutím do jeho vězení, mohli ale být cestou „zabití“ vytržením stužky zastrčené za opaskem. Toto byla jedna z nejuspěšnějších aktivit, které Římané vymysleli.

Před večeří byl vyhlášen dobrovolný půst pro ty radikály, co se s vidinou didrachmy zřeknou lahodné krmě v podobě chlebě s vajíčkovou pomazánkou. Našlo se jich hodně a nakonec také dostali najíst, každopádně ukázali velmi silnou vůli. Před dušestravou byl onen již zmíněný rapový „koncert“, který skončil velkým úspěchem.

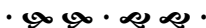
Úterý bylo skutečně zajímavé. Ráno se opět nekonala rozcvička, jelikož z šedých mraků vytrvale padaly ubíjející kapky deště. Kvůli lijáku byla dokonce i zrušena dopolední putovní hra. Ta se konala těsně před obědem a nesla přízvisko „hřbitovní“. Málokdo včetně Římanů čekal, co se vyvine ze zadání: „Nakreslete mapu hřbitova.“ Celý den bylo možno vidět skupinky i jednotlivce z řad KMK (Klubu Mladých Kartografů), kterak popocházejí po hřbitově a měří hroby, luští švabach na náhrobcích, krokují délky zdí a provádějí všechny možné i nemožné věci patřící ke kreslení mapy bez metru, úhломěru, sextantu, či něčeho podobného, nejlépe leteckých snímků. Odpoledne jsme vyrazili na akci s krycím názvem Přírodovědná Příručka Rovera. Cestou jsme zakládali PéeSka (Přírodovědné Stanice), ze kterých se vyklubala Přenašečská Stanoviště a z Přírodovědné Příručky Rovera dlouho očekávaní Pašeráci, letos nazvaní Přenašeči Papyrových Rolí. Tato dlouho očekávaná hra byla nadšeně přivítána zejména mladšími účastníky, kteří chtěli „Brambůrky a hry“. Večer byla podniknuta výprava starších na další papírky s citáty. Byla to veliká legrace, zvláště když jsem ve tmě šlápl do nechutně páchnoucí močůvky. Navíc někdo našel papírků víc, někdo míň, takže jsme s nimi později večer zdatně kupčili.

Na středu byl plánován výlet na Ještěd, který se sice uskutečnil, ale ne podle všech představ. Než jsme se vyškrábali nahoru, byli jsme celí mokří od deště, který i ve formě potoků tekł po cestách, po nichž kráčely naše znavené nohy. Takže jsme se otočili a klusali zpět do civilizace a do samoobsluhy, kde jsme šťastně doplnili své zásoby brambůrků a bonbonů. Usínali jsme s vědomím, že zítra nás čeká poslední hra a velký boj.

A ten také přišel. Dopoledne jsme ještě hráli Riskuj! a stavěli loď pro Pavla, ale pak přišla závěrečná hra. Před tou jsme ještě museli složit list od

Římanů, ale to nezabralo tolik času, a brzy jsme vyrazili. Závěrečná pouť proběhla i přes menší organizační potíže dobře, a myslím, že všechny bavila. Na začátku jsme museli vyměnit naše denáry a asy za sestercie a oboly, kterými jsme cestou platili mýtné a pokuty. Poslední hra byla ve formě klasické fáborkové cesty se zastaveními, na nichž jsme obdrželi úkoly. Nakonec jsme doběhli na faru, kde jsme obdrželi lístek se sdělením, kde je náš poklad. Prý v nebesích... Večer jsme ho přece jen dostali a bratrsky se o něj rozdělili. Druhý den dopoledne jsme ještě postavili v lese kapli sv. Pavla, kde Jan sloužil další mši. Pak už bylo jen balení a někdy po třetí hodině jsme opustili faru a tím skončil farní tábor Jitrava 2006 „Ve stopách sv. Pavla“.

-jpa-

Jak jsem si četla všechny ty prázdninové zázitky našich dětí říkála jsem si, že mají velké štěstí. Mohou kus prázdnin prožít s kamarády a s dospělými, které dobře znají a kteří jsou ochotni jim věnovat svůj čas.

Minulý týden jsem dostala e-mailem možná i vtipný textík „Proč Bůh stvořil děti“. Začíná to větou: „Kdykoli máte pocit, že jsou děti nezvladatelné, můžete najít útěchu v tom, že dokonce ani všemohoucnost našeho Pána nedosahovala k Jeho vlastním dětem.“

Je myslím dobré tedy poděkovat všem, kteří se s dětmi vydávali za prázdninovými dobrodružstvími, starali se o jejich pohodlí a nedbali rady: „Pokud jste ve stresu a máte bolení hlavy, udělejte to, co radí příbalový leták na Aspirinu: „vezměte si dvě tablety... a ... držte (se) z dosahu dětí.“

První zářijovou neděli dostaly děti požehnání na cestu do nového školního roku.

Požehnání pro školní rok nepotřebují však jen žáci a studenti, ale také, a možná víc než děti, učitelé. Tedy všichni, kdo děti ovlivňují, kdo jim mají být vzorem a příkladem svým chováním, svým jednáním.

Přeji našim farním pedagogům, kněžím – P. Jendovi, Peterovi a Janovi, našim katechetkám Lidě a Ivetě i jejich pomocníkům, ať „holubice oceánů“, Duch svatý, bdí nad vámi, posiluje vás a je tím jediným rádcem při vašem učitelském poslání.

Marie Mocová

● TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI

Tentokrát jsme pro vás připravili rozhovor s jedním z našich farníků mladší generace. Málo platné, bez něho bychom neměli farní internetovou stránku v dnešní podobě, také kapela Kalokazhatia jej počítá mezi “opory souboru”, zkrátka je to jeden z těch lidí, kteří nejsou moc vidět, ale zato je dobře vidět to, co dělají.

Ondřej Hlaváč, student fyziky, programátor, kytarista a bubeník, farník ve Strašnicích. Jsme rádi, že ho tady máme.

Ondřeji, na úvod se prosím trochu sám představ, odkud jsi, z jaké rodiny...

Pro některé farníky budu asi stále ještě neznámá osoba. Pocházím z Brna, ale převážnou část svého dětství jsem prožil v petrovické farnosti. Do Strašnic jsem se tedy vlastně přiznal a chodím sem teprve pár roků.

Asi nejčastěji mě mohou farníci potkat v neděli na dětské mši svaté, kde hraji ve sboru. Určitě mě znají také Ti, kdo se zúčastnili některého z farních výletů a v neposlední řadě je možné na mé jméno narazit v souvislosti s farním webem.

Ke křesťanství jsem se fakticky dostal teprve až na základní škole, když se otevírala výuka náboženství. Moji rodiče jsou nevěřící, nicméně mě v této oblasti vždy podporovali, výuku náboženství považovali za věc, která mi rozhodně neškodí a když jsem projevil zájem o křest, nechali mě pokřtít spolu s mými sourozenci.

Výchovný vliv v otázkách křesťanství pak na nás určitě měla babička a kmotra.

Kde jste se potkali s manželkou?

Naše první setkání je spojeno s prvním školním dnem na Gymnáziu Voděradská. Chodili jsme tehdy spolu do třídy, ale dohromady jsme se dali až na vysoké škole – asi nám chybělo to každodenní setkání a nebo jsme spíš dřív nenašli odvahu.

Svatbu jsme měli v našem kostele loni v dubnu.

Hraješ a zpíváš na kůru – učil ses hrát na nějaký nástroj?

K hudbě bych měl mít určitě předpoklady, protože velká část naší rodiny se hudbou zabývá. Ten zbytek jsou pak učitelé. Můj tatínek je profesionální houslista, jeho otec také, dědeček byl profesorem na fagot, babička učitelka hudby, prostě velká část příbuzenstva měla co do činění s hudbou. Já jsem vystřídal několik nástrojů, ale nebyl jsem zas tak dobrý, abych u některého opravdu zůstal. Zkoušel jsem hrát na housle, na flétnu, a nakonec, až ve starším věku, jsem spíš jen pro zábavu skončil u kytary.

Do scholy jsem se dostal díky manželce, která hraje na kytaru a zpívá. Na zpěv si ale troufám jen výjimečně a spíš raději hrají na kytaru nebo doprovázím na bubínky. Takže mužské hlasy zůstávají na našem kapelníkovi Pavlovi. Kromě kytar máme ve skupině ještě příčnou a zobcovou flétnu, kontrabass, housle a nějaké rytmické nástroje. Stále ale rádi mezi sebe přijmeme nové členy, neboť jak stárneme, naše řady řídnou (tedy ne v důsledku úmrtí, ale spíše nových povinností).

Jakou hudbu posloucháš?

Dlouho jsem poslouchal folk. Můj oblíbenec byl a stále je Nohavica a dále Kryl nebo třeba Asonance. Nyní je můj výběr o poznání pestřejší, ale i tak příliš nevybočuji z oblasti folku a rocku.

Klasickou hudbu poslouchám jen občas, neboť musím být v tom správném rozpoložení – tedy doma, když si lehnu, nebo na koncertě.

V poslední době jsem také našel velkou zálibu v poslechu mluveného slova, tedy různých rozhlasových her a čtení na pokračování, nebo rád poslouchám Cimrmana a Hurvínka. Ale to už vlastně do otázky nepatří.

Kolik let se věnuješ počítačům? Kde ses naučil programování?

S počítači jsem se poprvé setkal někdy na gymnáziu, tedy přibližně před jedenácti lety. Tehdy jsem také začal poprvé programovat, ale samozřejmě to bylo jen tak pro zábavu s kamarády. Studovat jsem tento obor začal před dvěma roky, kdy jsem vystřídal studium fyziky. Rád bych ale dokončil obojí. Tvorbě webových stránek se věnuji přibližně pět let. Nejprve to byla jen stránka naší třídy z gymnázia a dnes si tím i vydělávám. Kromě několika soukromých projektů pracuji ve firmě na vývoj internetových aplikací.

Při vytváření webu taky pracuješ s grafikou. Baví tě to? Učil ses to někde?

Práce s grafikou mě opravdu baví. Několik let jsem navštěvoval výtvarný obor na ZUŠ a chtěl se stát architektem. Nakonec jsem kriticky uznal, že na to nemám úplně talent a začal se věnovat oborům zcela jiným. Grafika mi tedy zůstala alespoň jako zábava.

V tom, co dělám mi ovšem velmi pomáhá manželka, která má mnohem lepší výtvarné citění (je architektkou). Kromě toho, že je mým cenzorem a kritikem, mi radí v otázkách barev, jejichž správné kombinace mi dělají největší problémy. Takže i barvy farních stránek jsou z velké části její zásluha. Já se jí zase na oplátku pletu do architektonických návrhů, i když s podstatně menším úspěchem.

Měli jste nějaký vzor při tvorbě našich farních stránek? Nebo jste to všechno vymýšleli sami?

Než jsem se pustil do přepracování vzhledu farního webu předcházelo tomu rozsáhlé procházení internetových stránek s podobnou tematikou. Jelikož popudem ke změně vzhledu bylo vyhlášení soutěže Katolického týdeníku o nejlepší farní webové stránky, bylo to i jakési ohlídání konkurence.

Na stránkách českých farností jsme ovšem žádnou inspiraci nezískali a tudíž jsme byli nuceni podívat se jinde. Prošli jsme tedy některé katalogy šablon vzhledů, převážně amerického původu, kde bylo i několik šablon určených pro křesťanská společenství. Odtud je i naše největší inspirace.

Při hledání vhodného vzhledu jsme se snažili o větší duchovní a křesťanské vyznění a celkovou působivost. Nechtěli jsme, aby stránky byli jen jakousi suchou informační tabulí, ale naopak něčím víc. To je věc, která u většiny stránek českých farností chybí a podrobné výsledky soutěže tomu dávají zapravdu. Dnešní uživatelé internetu už nehledají jen konkrétní stručné informace, ale přijdou se „jen tak podívat“ nebo si něco přečíst. To bylo také popudem pro vznik „Myšlenky na týden“ a další budou snad následovat.

Pomocnou ruku nám v tom určitě podává i otec Jenda, který nás svědomitě zásobuje ohláškami a informacemi o dění ve farnosti, nebo třeba právě onou myšlenkou na týden.

Jaká jsou témata diskuse na webu? Co aktuálně nejvíc farníky zajímá?

Když jsme diskusní fórum zprovoznili, byla nejoblíbenějším tématem farní kavárna, kde můžete nalézt i třeba recept na bábovku. Poslední dobou ruch trochu ustal, tak uvidíme, o čem se bude diskutovat v budoucnu.

Farní stránku www.farnoststrasnice.cz zvelebujete společně s Helenou Bartákovou. Jak se taková týmová práce daří?

Kromě mě a Heleny na webu nyní pracuje ještě Pavel Moc. Helena stála již u zrodu farních stránek a nyní je hlavní webmaster a koordinátor. Více se věnuje obsahu, zatímco já mám na starosti hlavně zdrojový kód stránek, tedy tu programátorskou část. Všechnu práci se ale snažíme společně konzultovat.

A jaké jsou další plány?

Plánů a vizí je spousta, času již méně. Ve svém seznamu úkolů, mám věci jako dokončit katalog farní knihovny, který by umožnil lepší vyhledávání a hlavně zobrazoval veškerý inventář, liturgický kalendář a ještě nějaké drobnosti. Hlavní pozornost ale upínám ke vznikající dětské sekci. Raději ale více nebudu prozrazovat, neboť si nejsem jist, co vše se nám v dohledné době podaří realizovat.

Tvé jméno můžeme zaslechnout i ve spojitosti s farními výlety.

Myšlenka farních výletů vznikla na setkání otce Balíka s farníky, kdy se diskutovalo o aktivitách ve farnosti. Byl to jen spontánní nápad přispět něčím konkrétním a vlastně touha tak trochu navázat na otce Jana. Chtěl jsem uspořádat akci, která by byla opravdu pro všechny, tedy ne jen pro děti a mládež nebo naopak zase pro seniory, ale opravdu pro všechny, kde by se mohli poznat farníci, kteří se neznají a které by se hlavně bez ostychu mohli zúčastnit i Ti, kdo ve farnosti nikoho neznají. Myslím, že se to na prvním výletě docela povedlo, takže bychom rádi z toho udělali pravidelnou záležitost. Nerad bych předbíhal, ale pokud se vše podaří, tak po prázdninách bychom se vydali na výlet parníkem.

Jakou knihu právě čteš?

Již několik let čtu hlavně odbornou literaturu – jsou to také ty nejsilnější knihy, co máme doma v knihovně. Co se týče beletrie, tak procházím různými obdobími. Například jeden rok na gymnáziu jsem měl ve čtenářském deníku jenom samé knihy od Čapka. Nedávno, když jsem dočetl Narnii od C. S. Lewise, mě opustilo „pohádkové období“ a přesunul jsem se ke scifi v podání Isaaca Asimova.

Kromě toho každý večer, pokud hned neusnu, nám manželka předčítá střídavě z Bible a Katechismu.

Jaká je tvá charakteristická vlastnost?

Na tuto otázku by spíše dokázal odpovědět někdo jiný, nejlépe asi moje manželka.

Mám-li ale říct první, co mě napadne, tak typickou vlastností je, že se hrnu do spousty věcí. Nestíhám-li, naložím si toho ještě více. To má bohužel i negativní důsledek, že ne vše se mi podaří splnit.

Co ti nejčastěji vadí na druhých lidech?

Nedokážu asi vyjmenovat určité špatné vlastnosti. To, co mi u někoho vadí, u druhého bez problému toleruji. Vždy je to totiž o osobě jako celku.

Jaký máš životní vzor?

Jako každý křesťan se snažím mít za vzor Krista a žít tak, jak kázal a konal. Pokud bych měl vybrat někoho méně dokonalého než Božího syna, ke komu bych se chtěl připodobnit, tak takový vzor nemám. Spíše si všímám konkrétních činů konkrétních osob, které si pak беру za příklad, ať už pozitivní či negativní. Často, když jsem v podobné situaci, se k nim pak ve vzpomínce vracím.

Ve Strašnicích jsi, zdá se mi, docela spokojený ...

To je pravda, ve farnosti se mi moc líbí, neboť jsem tu našel skvělé společenství a nové přátele. Bydlíme kousek, na Zahradním Městě, kde jsem také velmi spokojen. Všechna má přání se mi plní, musím se jen snažit, abych si to zasloužil.

Takže ve Strašnicích – a vůbec – jsem spokojen!

A jak to děláš, jaký je tvůj recept na radost ze života?

Ten recept, myslím, zná každý křesťan. Mě se radosti dostává nejvíce skrze manželku – stále mě ten pozitivní pocit neopustil a doufám, že to tak bude navždy:-) Zdrojů radosti a duchovní posily je ale víc a každý má nějaký ten svůj.

S radostí zaznamenal: Jan Vrkoč

KŘEŠŤAN A VOLBY

Ve dnech 20.10. a 21.10. 2006 proběhnou komunální volby do Zastupitelstva MČ Praha 10 a do Zastupitelstva HM Prahy. Začíná předvolební kampaň a jednotlivé strany se snaží získat důvěru voličů a jejich hlasy v nadcházejících volbách. Jaký názor máme my, křesťané, jak se zachováme? Zdá se, že odpověď není složitá. Víra ukládá křesťanovi lásku k Bohu, lásku k bližnímu, odpovědnost ke společnosti, posvěcování a přetváření světa. Přes tyto skutečnosti se někdy mezi křesťany setkáváme s názorem, že politika není pro slušného člověka, který se stará o svoji rodinu, chodí do kostela, věnuje se své práci a nestará se o „špinavou politiku“. Takový názor je buď nepochopením odpovědnosti za spoluúčast na posvěcování světa nebo hledáním výmluv pro naši neochotu plnit tento úkol ve spolupráci s věřícími i nevěřícími. Této odpovědnosti se nelze zříci, nelze se uzavřít do sebe před „zkaženým světem“. Svět je dílo Boží. Do tohoto světa stvořil Bůh člověka, aby vládl všemu stvořenému, ne aby ze světa utíkal a nechával v něm vládnout zlo. Ani kritická nebo nepřátelská situace ve společnosti nás nezavazuje odpovědnosti lásky. Postoj bez odpovědnosti ke společnosti není znamením naší „čistoty“, ale je odmítnutím Krista v našich bližních.

Jedna z možností, jak vyjádřit tuto odpovědnost jsou volby. Pastorální konstituce Gaudium et spes k tomu říká: „...všichni občané mají právo a zároveň povinnost užít svého volebního hlasu k podporování obecného blaha.“ Užít svého volebního hlasu znamená jít volit a v souvislosti s odpovědností křesťana za posvěcování světa volit tak, aby pomohl prosadit ty zásady, které k tomuto cíli směřují. Tyto zásady jsou programem strany, která opírá své politické postoje a svůj program o principy, které do základů evropské civilizace vložilo křesťanství. Jsou to úcta k životu, svoboda a odpovědnost,

spravedlnost a solidarita. Úcta k životu, který je hoden péče a ochrany od početí až do smrti. Svoboda, která dává lidem stejná práva. Odpovědnost, která respektuje práva ostatních. Spravedlnost, která měří všem stejně. Solidarita, která ve smyslu lidského společenství zajišťuje potřebné. To jsou základní hodnoty, na kterých chceme stavět. Strana, která se řídí těmito principy je hodna naší důvěry a můžeme jí dát svůj hlas. Pomůžeme tím k naplňování podmínek ve společnosti, o kterých mluví pastorální konstituce *Gaudium et spes* : „...podmínek společenského života, ve kterých mohou jednotlivci, rodiny i sdružení plněji a snadněji dosáhnout své vlastní dokonalosti“.

Vyjáďřeme svoji odpovědnost za přetváření světa!

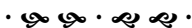
Volme tu stranu, která prosazuje hodnoty nám křesťanům vlastní!

Karel Duchek

● MILÉ DĚTI

Jistě máte rádi prázdninové večery u ohýnku, s kytarou a pěknými písničkami. Když jsme zpívali moji oblíbenou „Podzimní zprávu“ ani mě nenapadlo, že léto tak rychle uteče a slova této písničky – „...já malíř podzim jsem tu zpátky, v korunách stromů plátno mám...“ – mi začnou sama znít při pouhém pohledu na stromy a keře, které teď už pomalu zlátnou, červenají a já si mám „...nechat jen o létu zdát...“.

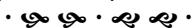
„...obláček v oblak slunce vplétá, zprávu nám listí přináší...“ – listí jako radostné dopisy z nebe, každý druh stromu přináší jinou, ale stejně radostnou zprávu, která se od jara proměňuje, roste a nádherně zbarvuje, až nakonec slétne k nám dolů na zem, aby vyprávěla o kráse stvořené přírody, o Bohu a o jeho lásce k nám.

Dobrý Bože, děkujeme Ti za krásnou barevnou podzimní přírodu,

kteřou kolem nás maluješ

i za vítr, ve kterém nám pěkně vysoko létají naši draci.

Co pro Vás, děti, chystáme, abychom si podzimní přírodu společně užili?

Podzimní víkend rodin

Na první podzimní prodloužený víkend od čtvrtka 28. září do neděle 1. října 2006, dá-li Bůh, se chystáme s rodinami do Podsedic u Lovosic na statek.

Plánujeme výlety do přírody, hry pro malé i velké, trochu dušestravy, především chceme společně strávit příjemné chvíle.

Kdo by měl ještě zájem, může se přihlásit v sakristii, několik míst je ještě volných.

Jede s námi také P. Peter Kováč a Radka Zitková

Drakiáda

v sobotu 14. října jdeme opět pouštět draky na louku, na které nám všem draci bezvadně létají. Sejdeme se ve 14 hodin na parkovišti nad Hostivařskou přehradou (nad hrázi). Vpravo za malým lesíkem je naše velká Dračí louka.

Lampionový průvod

Jako každoročně se na svátek svatého Martina, 11. listopadu, letos v sobotu, pořádá na Vyšehradě lampionový průvod. Od 16 hodin je v rotundě sv. Martina mše svatá, po ní se průvodem podél hradeb dojde ke kostelu sv. Petra a Pavla. Tam za dětmi přijíždí svatý Martin na bílém koni.

Mikulášská nadílka

Chystáme, jako každoročně, na 5. prosince v 17 hodin, letos vychází na úterý. Podrobnosti budou v dalším čísle.

Jarní prázdniny

Pro děti od 7 do 14 let – lyžaře – běžkaře i sjezdaře – plánujeme na Mariánské v Krušných horách v době od 17. do 24. února 2007. Podrobnosti budou rovněž v dalším čísle.

Na všechny děti se těší Iveta a Lída

A Lída se těší i na setkávání s dospělými

Setkávání seniorů

na první informativní schůzce v červnu bylo domluveno, že pravidelné setkávání našich seniorů bude **vždy v úterý od 10 hodin v učebně**. Nápadů a návrhů, jak naplnit program, bylo tolik, že se nikdo nemusí obávat, že se bude nudit. Všichni dobře víme, že nejméně času mají vždy důchodci a zde se to potvrdilo ☺

Bibliodrama

paní Mgr Eleny Strupkovou z našeho divadla Miriam, jsem požádala, zda by si našla někdy **na podzim** čas na nás a na bibliodrama.

Před několika málo lety jsem totiž pod jejím vedením kurz bibliodramatu absolvovala a protože mě velmi zaujal a obohatil, přála jsem si zprostředkovat jej i vám, zvláště když divadlo sídlí u nás na faře.

Už jste se s ním někdy setkali? Víte, oč jde?

Bibliodrama je jedním ze způsobů skupinové práce s Biblií, ve kterém máme příležitost prožít, objasnit si a přijmout určitý biblický text a to prostřednictvím různých metod a technik. Hra a úkol ztvárňovat jsou podstatnými pracovními formami bibliodramatu.

Kdo má zájem, zejména starší mládež 17 – 30 let, hlase se v sakristii. Zatím máme domluvené jedno setkání, další podle domluvy.

Misijní jarmark

předposlední říjnovou neděli, 22.10., uspořádáme náš první farní misijní jarmark, jehož výtěžek půjde na Papežské misijní dílo dětí, podobně jako výtěžek z koláčků. Jednotlivé výrobky, které chcete na jarmarku nabídnout, přineste den předem, v sobotu odpoledne, do učebny.

Misijní jarmarky se pořádají i na jiných místech, kam případně můžeme neprodané věci poslat.

Adventní dílna

v sobotu 2. prosince od 10 hod, před první nedělí adventní, plánujeme výrobu adventních věnečků z přírodních materiálů. Věnečky se pak v neděli při mši sv. budou světit. S sebou si přineste chvojí, stužky, svíčky a různé přírodniny na zdobení a polystyrenové korpusy (budou rovněž k zakoupení na místě). Přivítáme i zajímavé nápady na výrobu vánočních ozdob - všichni se rádi něčemu novému a pěknému přiučíme.

Vzpomínka na pouť do města Santiago de Compostela

Být poutníkem

Nedávno jsme slavili svátek apoštola Jakuba, který byl spolu s Petrem a Janem svědkem vzkříšení Jairovy dcery, Ježíšova proměnění na hoře a Ježíšovy úzkosti v zahradě Getsemanské. Je to tentýž muž, který se svým bratrem Janem žádal Pána

o místa po jeho pravici a levici a který jako první z apoštolů následoval Krista v jeho mučednické smrti. Na místě Jakubova setnutí v Jeruzalémě vyrostl kostel jemu zasvěcený, jeho ostatky však byly kolem r.70 přeneseny na Sinaj a konečně v 8. stol. do severošpanělské provincie Galicie do Santiaga de Compostela, aby byly uchráněny před Saracény.

Už od 10. století lidé berou do rukou drsné dřevo poutnických holí a vydávají se na nelehkou a dříve velmi nebezpečnou cestu, aby alespoň na chvíli unikli z všednosti svého života a hledali ztišení k modlitbě během poutě, k vidění cíle hmotného a dosažení cíle duchovního, kterým se stává cesta do sebe sama, do svého nitra, k Bohu.

Bylo to po návštěvě ateliéru naší profesorky dějin umění, kdy jsme byli okouzleni myšlenkou navštívit Santiago. 31. srpna naše neplánované dvanáctičlenná skupinka (původně nás totiž mělo být třináct, ale bohužel Vojta onemocněl) složená z několika maturantů z Křesťanského gymnázia, otce Jana a pár dalších přátel přistála v Madridu a už další den po půldenní cestě vlakem jsme byly v Oviedu, ve městě, jímž procházel i svatý František z Assisi, když ho prastará stezka vedla do Santiaga.

Stejně jako životní pouť se i naše cesta k hrobu svatého Jakuba klikatila mlhou nejistoty. Když jsme ráno vycházeli z poutnických ubytoven, které jsou

rozmístěny po trase a kde člověk může za malý příspěvek přespat, nebyli jsme si jisti, zda příští ubytovna nebude plná. Na začátku, když jsme procházeli provincií Asturias, jsme si ani nebyli jisti, jestli do další ubytovny dojdeme, protože cesta nebyla tak dobře značena jako později v Galicii, a protože jsme měli k dispozici jen itinerář z internetu, který udával vzdálenosti menší, než které odpovídaly skutečnosti. Jednou večer, když už jsme věděli, že do ubytovny nedojdeme, se Jan ptal na cestu nějaké paní, která nám zprostředkovala přespaní na nádraží. Jindy Jan vyjednal přenocování v kostele.

Po celou dobu jsme procházeli krásnou krajinou. První dny jsme šli podél Atlantského oceánu a jeho vody se ve slunci třpytily jako šupiny zlatých ryb. Studený vítr nás jak námořníky šlehal do obličeje a ochlazoval celou Galicii, takže její podnebí se velmi liší od horkých vnitrozemských oblastí. Dvakrát jsme se v oceánu koupali.

Další etapy cesty vedly vnitrozemím. Když jsme opouštěli pobřeží, dostali jsme se do hrbaté krajiny a pozvolna jsme stoupali do kopců a procházeli chudým španělským venkovem. Všude kolem nás byly pastviny, na nichž se líně pásly krávy. Galicie je hlavní vývozce mléka do celého Španělska. Staré kamenné hospodářské budovy vytvářely zvláštní atmosféru.

Z kopců jsme hleděly na malebná městečka, kterými jsme před okamžikem prošli. Kostely a kláštery s nažloutlými zdmi a doškovými střechami nám svědčily o jejich starobylosti. Bohužel jsme chodili i po hlavních magistrálách, které nás unavovaly svým tvrdým asfaltem.

Pro každého poutníka a křesťana je důležité společenství. Téměř každý den jsme slavili mši svatou. Někdy jsme se jí účastnili v místním kostele, v Madridu v katedrále, jindy jsme slavili v pokoji, nebo když byla možnost, nechali jsme si otevřít kostel. V Ribadeu jsme pozvali spolupoutníky, s kterými jsme se později spřátelili, a slavili jsme trojjazyčnou bohoslužbu na střeše ubytovny na útesu nad oceánem. Tito Španělé nám hodně pomohli s překladem a se zajišťováním přenocování, když byly ubytovny plné. Jiní přátelé nás na zpáteční cestě odvezli z nádraží na letiště a provedli nás po Madridu.

Jako jiným významným místům tak ani Santiagu a cestám do něho vedoucím se nevyhnuo turisté, kteří při poutnické mši v santiagské katedrále hlučně přečkali bohoslužbu, jen aby si mohli vyfotit slavnou kadidelnici, která je před závěrečným požehnáním rozhoupána šesti muži až ke stropu.

Když jsme ušli asi tři sta kilometrů, měli jsme před sebou cíl své cesty. Katedrála se hrdě vypínala k nebi. V duchu jsme padli na kolena. Zakusili jsme, co to znamená být poutníkem.

Zdeněk Provazník, Petr Fried

● ZASTAVENÍ...

At' spíme či bdíme,

v noci i ve dne.

Na jaře i v létě...

Semeno vzhází a roste...

Také se díváte jak ten čas letí? Školou povinné osazenstvo našeho farního společenství vyměnilo prázdninovou školu-hrou za opětovné namáhavé úsilí zapamatovat si spoustu užitečných, ale nekončících vědomostí, které stěží naleznou místo, kde by se jich v potřebnou chvíli mohli znovu dopátrat...

Avšak jinak je tomu s podivuhodnými okamžiky, které jsme nejenže neplánovali, ale vůbec nečekali - třeba ohnivý západ slunce, rozhled až k obzoru, když oblaka zmizí rychlostí ujíždějícího vlaku nebo poklidná sešlost přátel pozdě večer s hlavami zakloněnými k obloze, abychom neztratili ani jednu padající hvězdu... Dovolená, prázdniny jsou už několik dnů minulostí, přesto nejednoho z nás rozehřeje vzpomínka na letní vedra, slanou či sladkou vodu jež smáčela tělo ze všech stran, včetně nebeské...

Proč to všechno připomínám? Určitě nechci oživit lítost nad vyčerpanými zásobami času, která zakalí radost, když ujíždíme životodárné odpočínutí k domovu. Právě naopak, rád bych nás pozval k velkému - malému zastavení, jaké potřebuje člověk stoupající na vysokou horu, aby se nadechnul a získal rozhled na místo odkud vyšel... aby jej mohl zasadit do nekonečně malebné krajiny kterou se klikatí jeho často namáhavá a nezdělaná nebezpečná pouť k vytouženému vrcholu...

Kratičký okamžik ohlédnutí, rozevřená náruč, přimhouřené oči, hluboký nádech a výdech...s tichou modlitbou na rtech slyšitelnou jenom stále blízkému Hospodinu, ve svém díle převyšujícím každou nedostupnou horu i propast... Jenom On může v takové chvíli naplnit až po okraj naše srdce občerstvující nadějí a skrytou posilou... všim, co jsme po zrníčkách ztraceli z batohu ve dnech obyčejných a současně jsme vytrvale sbírali a navlékali korálky touhy odpočinout si alespoň maličko v neděli a jednou si zavěsit o dovolené připravovaný náhrdelník dlouhého odpočinku. Právě neděle - den volna k oslavě největšího Božího díla - Synova vzkříšení je nejen pravým obrazem každého odpočinku a oslavy, ale přímo občerstvením a osvěžující lázní, zastavením, které mě upomíná na tajemství velké radosti jež odkrýváme na cestě vzhůru... Je zralou moudrostí naučit se nerozdělovat všelidské touhy a očekávání od zaslíbení Božího zjevení, vždyť ono se naplňuje ve dnech obyčejných i těch svátečních - toužebně očekávaných. Zamyšlení, jež se nevyčerpává dílčími otázkami, ale s úžasem zasazuje prožité události a setkání

do Hospodinova díla lásky, se změní v děkovnou píseň našeho srdce, upřímnou a s životem spjatou modlitbou bez příchutě přikázané povinnosti...

Zvu nás tedy k zastavení každého rána a večera, nejen na prahu nového úseku asi někdy obtížného, ale trasy nezbytné na cestě k cíli, která se pomalu den za dnem, měsíc za měsícem ukáže jako srozumitelná a moudře zasazená do krajiny našeho života. Vytrvalá, někdy trpělivá chůze v poledním horku, v nečekané bouři nebo potíže způsobené spadnutými stromy, rozbahněný chodník či ztráta značky a obvyklá únava, případné neshody mezi poutníky, se snášejí a prožívají zcela jinak, když neopomeneme, že to vše a mnohem více... jako třeba mýtina, louka, lesní jahody a maliny, objetí, smích, rozhovory i slzy... patří k radosti z putování ne méně než dosažení vytouženého cíle.

Objevit nezaměnitelnou důležitost každé situace života, všech dnů dozrávajících ve světle zlatého slunce i stříbrného světla měsíce a hvězd nás jistě naučí zakořenit a nechat růst naši každodennost a obyčejnost šedivých dnů v půdě úrodné a zavlažované nečekanými chvílemi nejen ve dnech odpočinku a oslav, které nás naplní vždy znovu velkou odvahou, posilou, radostí, pokojem a chutí propuknout spolu se žalmistou v hlasitý zpěv a jásot celého srdce, celé duše a celé mysli: „*Kéž se mu líbí má píseň: má radost bude v Hospodinu... Necht' věčně trvá Hospodinova sláva ať se Hospodin těší ze svého díla!*“ (Ž 104)

P. Peter

● ...a ohlédnutí se

Maličké závažie nábožnosti má väčšiu hodnotu než 10 centov učnosti, kvapöčka opravdovej lásky je šlachetnejšia než celý oceán vedy.

Niektó – sa na mňa usmial
mi dodal odvahy
ma vypočul
ma požiadal o radu
mal pre mňa čas
mi povzbudivo poklepal po pleciach
sa nechal mnou viesť
mi daroval dôveru
mi podal ruku
mi dal kvety
mi ukázal hviezdy
ma pohladil po
vlasoch
ma privinul na srdce
ma bral vážne...

Niektó sa prejavil ako kresťan

Bohoslužby v našom kostele:

pondělí – pátek 18 hod.
sobota 7, 18 hod.
neděle 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Podrobně sledujte akce na nástěnkách a kalendář na www.farnoststrasnice.cz
Vydává farnost u Neposkvrněného Početí Panny Marie, Ke Strašnické 1000/10, Praha 10.

Redakčně zpracoval kolektiv.